

Arrest

nr. 135 867 van 6 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2012 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 februari 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

In het eerste onderdeel van haar enig middel gaat de verzoekende partij in op het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dat stelt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog slechts tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. In dit verband dient erop gewezen te worden dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Het gegeven dat de verzoekende partij voorhoudt dat het juridisch kennelijk onjuist is dat de instructie niet meer van toepassing zou zijn, doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. In deze mate lijkt het enig middel bijgevolg niet dienstig.

In een tweede onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing is aangetast door manifeste tegenstrijdigheden, daar haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard, zonder dat zij buitengewone omstandigheden aanhaalde, en dat de bestreden beslissing ook nergens stelt het bestaan van buitengewone omstandigheden te aanvaarden. Zij stelt dat het ontvankelijk verklaren van de aanvraag dan ook enkel kan mits toepassing van de principes van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen motivering bevat omtrent het ontvankelijk verklaren van de aanvraag, maar slechts motiveert waarom de aanvraag ongegrond werd verklaard door te antwoorden op de elementen die in het kader van de gegrondheid van de aanvraag naar voren zijn gebracht. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden te weten op grond waarvan de aanvraag ontvankelijk werd verklaard en dat dit door een toepassing van voormelde instructie van 19 juli 2009 zou zijn. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat het ontvankelijk verklaren van de aanvraag zou voortvloeien uit een toepassing van de instructie van 19 juli 2009. De Raad benadrukt verder dat het feit dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard de verzoekende partij geen nadeel berokkent en dat zij ook niet aantoonde welk belang zij erbij zou hebben de motivering aangaande het ontvankelijk verklaren van de aanvraag te kennen. Het tweede onderdeel van het enig middel lijkt dan ook ongegrond.

In een derde onderdeel van het enig middel richt de verzoekende partij zich op het onderdeel van de motivering dat stelt dat haar integratie en aangehaalde elementen van lokale verankering onmogelijk een grond tot regularisatie kunnen vormen, omdat zij zelf voor deze situatie verantwoordelijk zou zijn, zich bewust in illegaal verblijf zou hebben genesteld en dat haar integratie louter het gevolg van haar eigen houding zou zijn. Zij gaat vervolgens in op de periode van twee jaar tussen het indienen van de aanvraag, in het kader van een “regularisatiecampagne” van de Belgische overheid, en het nemen van de beslissing. De Raad wijst er echter op dat in het betrokken onderdeel van de motivering niets gesteld wordt over de periode tussen het indienen van de aanvraag en het nemen van de bestreden beslissing, maar dat telkens uitdrukkelijk wordt gesteld dat het gaat om de periode van acht jaar voor het opstellen

van de aanvraag. Wat de verzoekende partij in de periode van twee jaar na het indienen van de aanvraag heeft gedaan, doet in het licht van de motivering van de bestreden beslissing dan ook niet ter zake. Voor het overige dient te worden benadrukt dat de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met inbegrip van de integratie en lokale verankering, tot de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris behoort. De verzoekende partij maakt met haar betoog, dat zoals eerder gesteld volledig betrekking heeft op de periode na het indienen van de aanvraag, niet aannemelijk dat de motivering manifest onjuist, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. Ook het onderdeel van het enig middel lijkt dan ook ongegrond.

In de mate dat de verzoekende partij ook in het kader van het tweede en het derde onderdeel van het enig middel de toepassing van voormelde instructie wenst te verkrijgen, verwijst de Raad naar hetgeen hij in dit verband hoger heeft ingesteld

Op de andere onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing gaat de verzoekende partij in het geheel niet in.

Gelet op het voorgaande lijkt een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk gemaakt te worden.

Het enig middel lijkt niet te kunnen worden aangenomen."

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 8 oktober 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 2 december 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 23 september 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP licht ter zitting haar nota toe n.a.v. de vraag tot horen: (1) Er is sprake van een oneigenlijke toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet. Ze verwijst in dit verband naar de Parlementaire voorbereiding, met name dat de schriftelijke procedure enkel bedoeld is voor specifieke situaties, niet voor beroepen waar redenen aanwezig zijn om het beroep af te wijzen als ongegrond. (2) In de bestreden beslissing worden de verblijfsduur en de integratie van VzP niet in twijfel getrokken, maar deze worden niet aanvaard gezien de afwezigheid van eerdere pogingen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zodoende eigenhandig zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid: het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie wordt toegepast om een aanvraag af te wijzen, het feit van geen voorafgaande poging wordt als een dwingende voorwaarde opgelegd. VzP verwijst naar arrest nr. 103.507 van de Raad van 27 mei 2013 dat naar analogie kan worden toegepast."

2.5. Met betrekking tot de eerste opmerking van de verzoekende partij, met name dat een oneigenlijke toepassing zou gemaakt worden van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, dient erop gewezen te worden dat uit de tekst van voornoemd artikel 39/73 op generlei wijze blijkt dat dit artikel enkel kan gebruikt worden *"voor specifieke situaties, niet voor beroepen waar redenen aanwezig zijn om het beroep af te wijzen als ongegrond"*, zoals de verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt. Artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet luiden sinds de wijziging door de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) (BS 31 december 2010) als volgt: *"§ 1. De kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter onderzoekt bij voorrang de beroepen met betrekking tot dewelke hij van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen."*

§ 2. Bij beschikking stelt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter de partijen in kennis dat de kamer zonder een terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, vraagt om gehoord te worden. In de beschikking wordt de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden. Indien een nota met opmerkingen is ingediend, wordt deze samen met de beschikking medegedeeld. In tegenstelling tot het oude artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, waarin in § 1, eerste lid verwezen wordt naar “de beroepen waarvan het beroep doelloos, kennelijk onontvankelijk, of waarvan afstand wordt gedaan of die dienen van de rol te worden afgevoerd”, bevat het huidige artikel geen enkele verwijzing naar specifieke gevallen waarin de bepaling kan worden toegepast, maar wordt algemeen gesteld dat het gaat om beroepen “met betrekking tot dewelke (de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter) van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen”, beroepen die “door middel van een louter schriftelijke procedure (kunnen) ingewilligd of verworpen worden”. Op grond van de duidelijke tekst van voornoemd artikel 39/73 dient dan ook te worden vastgesteld dat alle beroepen via de loutere schriftelijke procedure behandeld kunnen worden, voor zover het een beroep is “met betrekking tot dewelke (de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter) van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen” en dat beroepen waarvan de overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet meegedeelde grond betrekking heeft op de gegrondheid van de middelen zodoende geenszins uitgesloten zijn van de toepassing van voornoemd artikel 39/73. De verzoekende partij maakt zodoende niet aannemelijk dat *in casu* een oneigenlijke toepassing zou zijn gemaakt van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet.

2.6. In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde zelf zijn discretionaire bevoegdheid beperkt door criterium 2.8.A van de vernietigde instructie toe te passen om de aanvraag af te wijzen, met name het feit van geen voorafgaande poging dat als dwingende voorwaarde opgelegd wordt, merkt de Raad op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad stelt vast dat nergens in het verzoekschrift melding wordt gemaakt van bovenstaande kritiek die ter terechtzitting werd geuit en er aldus een nieuwe feitelijke grondslag wordt gegeven aan het in het verzoekschrift aangevoerde middel. De verzoekende partij toont verder niet aan dat voormelde beschouwing niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk.

2.7. Met betrekking tot de verwijzing naar het arrest van de Raad van 27 mei 2013 met nummer 103 507 wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwaarde hebben.

2.8. Gelet op het voorgaande laat de Raad gelden dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET